

→ *Antal Balázs*

**„Én már csak megyek.
Pedig istenemre, milyen
kedves fiú voltam”**

Pénteken úszni indult az óceánba, és nem jutott ki a partra — vasárnap találták meg a testét Málík Roland magyar költőnek, az egyik legkedvesebb embernek a mai irodalomból, egy ecuadori halászfaluban.

Mikor felhívtak, hogy a hír igaz-e, kapásból azt mondtam, hogy nem. Holott nem követtem a közösségi oldalak hírfolyamát. De aztán kiderült, hogy igen. És mégis. Nem hittem már azt se, hogy a korosztályomból. És különösen nem, hogy annak a hangnak, arcnak, testtartásnak, orgánumnak a gazdájával, hogy épp vele ilyesmi megtörténhet.

Nagyon gyakran felidézek magamban egy hosszú vonatutat, fel Budapestre, 2007 végéről vagy 2008 elejéről. Én Nyíregyházáról indultam, ő Miskolcon szállt fel. Ugyanoda igyekeztünk, mindketten szerepeltünk egy antológiában, melynek a bemutató felolvasására hívtak bennünket aznap. Ismertük egymást, valamikor bemutatkoztunk már, talán váltottunk is pár szót, nem sokat. A vonaton véletlenül futottunk össze, nem szerveztük, de leültünk egymás mellé és végigbeszéltük az egész utat. Másnap, hazafelé már kerestük egymást. Most úgy rémlik, hogy ő majdnem lemaradt, de végül elérte. És megint járt a szánk, fecsegtünk szenvedélyesen, már az első pillanattól egy hullámhosszon. Miskolcon már barátokként váltunk el. És azóta tudtunk egymásról távoli jóemberként. És most meg vissza kellett mennem az előző mondatban múlt időbe tenni az ígét.

Akkor készült első ecuadori útjára, mintha talán egy héten belül indult is volna már. Úszómesterként és recepciósként dolgozott, holott közigazdász végzettségű volt. Talán ennek, hogy éppen nem magyar szakot végzett (noha azt is tanult) volt köszönhető, hogy a fiatal irodalomban szokatlan egyedi hangon szólnak a versei. Hogy mert olyan címeket adni, mint az egyik legerősebb, velőtrázó verséé *Ördög* című kötetéből: *Napkori papó*. Miközben fanyar humorú, a legmesszebbmenőkig pozitív életfelfogású embernek ismerem meg, akinek a szája sarkában mindig nevetés bujkált, versei folyton a sötétséget kutatták. Tegnap este, mikor megtudtam, elolvastam ismét a kötetét, aztán mindazt, amit az *Egészrész* antológiába írt. És beledöndült a szívem halálverseibe. Az antológiában majdnem minden verse ilyen.

Uram, ki küldted vonat utasának, remélem, ha már, akkor teljesítetted a kívánságát:

legyen béke, béke már,
érjen véget a gyaloglás,
mert én — mint elhagyott bárkán —
végül a szíveden szeretnék pihenni, Uram.

Ma hajnalban azt írtam közös barátunknak: sosem gondoltam rá, hogy ezeket a verseket majd egyszer úgy kell olvasnom, ahogy most már mindig fogom.